

STRIJD KREEFT

OFFICIËEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

Stichter: **WILLIAM BOOTH.**

BRAMWELL BOOTH, Generaal, 101 Queen Victoria St London E. C. — **M. J. VAN DE WERKEN** Territ. Kommandánte.

HOOFDKWARTIER VOOR NEDERLANDSCH-INDIË: JAVASTRAAT 16 — BANDOENG.

23ste JAARGANG No. II.

I NOVEMBER 1922.

PRIJS 10 CENT

GREPEN UIT DEN LEGER DES HEILS ARBEID TE BATAVIA.

Het Tehuis voor meisjes te Weltevreden.

Ons Tehuis voor vrouwen en meisjes heeft een toevluchtsoord mogen zijn voor menig meisje in moeilijke omstandigheden in de jaren dat het bestaat. Over veel, dat er heeft plaats gehad, droeve geschiedenissen van angst en kommer en nood, van bittere teleurstellingen, van 's levens stormen en beproevingen, met deernis en warm medegevoelen aangehoord door de Directrice,—daarover moet de sluier vallen. Zulke dingen zijn te heilig om oververteld te worden. Maar groot is de vreugde der zusters als zij in staat zijn, een dier jonge levens intijds de reddende hand toe te steken; haar soms in een kritiek oogenblik te raden en te helpen en een ziel te behouden voor het gevaar, dat dreigde temidden van wat zoo schoon, zoo aanlokkelijk leek. Gevaar voor de onsterfelijke ziel, dat zooveel erger nog is, dan lichamelijke nood.

Allen trachten wij te helpen,— onverschillig welken godsdienst ze belijden,— armen, verlatenen, teleurgestelden, alleenstaanden,— voor allen staat de deur open. Niet om er te blijven, maar om geholpen, getroost te worden, soms tot een ander, beter leven gebracht, verzoend met familieleden, aan werk geholpen, verzorgd zooals een moeder dat doen zou, totdat er weer met nieuwen moed en frische kracht in de maatschappij teruggekeerd kan worden om haar taak te vervullen.

Eenige grepen uit dezen liefdearbeid.

Adjudante Cornelius, de Directrice, schrijft:

Een jong Hollandsch meisje, leerende voor onderwijzeres op een aan Java grenzend eiland, kwam in haar vacantie naar een van onze groote steden. Jong, schoon, vol levenslust ging ze op in al wat haar geboden werd aan afwisseling, aan gemakkelikheden; kwam haast ongemerkt,— zij was zoo vertrouwend, — in aanraking met minder gewenscht gezelschap en de reine, jonge bloem was geknakt, gebroken voordat zij ontloken was.

Zij kwam in ons Tehuis, zoo dankbaar, zoo ontvankelijk. Spoedig was zij als een kind des Huizes, bemind door een ieder. Zoo gewillig volgde haar hart de leiding haar gegeven. Er had een heerlijke verandering plaats in haar, nieuwe levensmoed bezielde haar, zij zou haren arbeid weer opvatten, vroeg om haar leerboeken—. Toen, och hoe onverwacht kwam die ernstige ziekte, gevolgd door een operatie! Spoedig werd het duidelijk, dat zij niet lang meer leven kon. Ook nu werd zij omringd door de liefde der Officieren. Nog op den laatsten dag bad zij: „Zing nog eens voor mij en bid met mij, want ik kan het nu niet meer”, en zoo ging ze heen naar het Hemelsch Tehuis, vol blijdschap en vrede, tot Hem, Die haar overtreding had vergeven en haar in liefde aangenomen.

X kwam als jonge moeder naar Java, volgde hem, die haar hart gewonnen had vol vertrouwen. Zij zou het goed hebben in het schoone Insulinde. O, hoe leek alles begeerlijk!

Al gauw na landing kwam de ontgoocheling en, moest zij tot haar groot leed ontdekken, dat hij niet was, wat hij beloofd had en wat zij van hem had gedacht. Hoe gemakkelijk gaat het in Indië om een jong vrouwtje in den steek te laten, en te verdwijnen!

Waar zou zij henen met dat wurmpje in haar armen, vreemd in een vreemd land? Ook voor haar opende zich de deur van ons Tehuis

en ook zij mocht vinden de hulp, den raad, den steun, dien zij zoozeer behoefde en de warme sympathie, die haar nieuwe hoop inboezemde; nieuwe kracht voor haar taak als moeder!

Gebrek aan ruimte belet ons om voort te gaan met vertellen. Dit toont voldoende aan, welk een zegenrijk werk daar in stille geschiedt.

Nog voegen wij eraan toe, dat wij ons beijveren, de meisjes, die ten onzent vertoeven, alles te leeren wat hun nuttigheid in de toekomst verhoogen kan. Behalve aan naaiwerk en handwerken neemt een ieder haar werkzaam aandeel in alle huishoudelijke bezigheden: koken, kamers

doen, behandeling der wasch, verstelwerk, enz. in welke richting wij ons meer en meer hopen te bekwamen.

Het Militair-Tehuis te Weltevreden, door Ensign Uijlings.

Er zijn van die punten, „Krachtstations” zouden wij ze kunnen noemen, van waaruit een invloed verspreid wordt, die doorwerkt tot op de verste plaatsen en in de verste tijden. Zeker kunnen we als zoodanig het Militair-Tehuis op Kramat beschouwen.

Het is niet moeilijk aan te toonen, dat er vele, zeer vele jonge levens ondergaan in den tijd, dat ze aan de Indische Maatschappij worden gegeven als Militairen, Matroszen of anderszins.

Maar dank God — (het getuigenis van velen zou het kunnen bevestigen) — door onze Militaire-Tehuizen en de atmosfeer van huiselijkheid, waarin men zich daar beweegt, zijn zeer velen ook bewaard gebleven voor zedelijke en lichamelijke ondergang. Weer anderen, welke meermalen strandden, vonden er toch altijd weer een hun toegestoken hand, welke hen trachtte te behouden voor tijd en eeuwigheid.

Gaan wij na, wat de bezoekers zelf zeggen van ons, neen, hun Tehuis, dan komen we steeds tot denzelfden uitslag. Eenige dagen geleden zeide een Onder-Officiers-familie, welke overgeplaatst werd, tot den Officier in bevel van het Tehuis: „Gingen wij nu maar naar een plaats, waar een Leger des Heils-Tehuis was, dan waren wij ten minste verzekerd van een gezellige omgeving en hartelijkheid.”

Zelfs is het meermalen voorgekomen, dat overplaatsing is gevraagd door Militairen naar een plaats, waar een onzer Tehuizen is gevestigd.

Velen begrijpen toch wel, wat het wil zeggen voor deze jongens, welke zijn geworpen op de meest gevaarvolle levensbaren, een „Tehuis” te vinden en een Vader en Moeder en aangename zoowel als nuttige ontspanning en hulp in velerlei opzicht.

En de afwisseling, die er gevonden wordt! Het eene oogenblik vinden wij de bezoekers bezig in uitbundige vroolijkheid, muziekmakende en zingende en een ander moment zit een partij in grooten ernst gebogen over het schaakspel, waarvan niet zelden 5 à 6 borden tegelijk in gebruik zijn. Ook in velerlei ander opzicht en voor anderen dan Militairen is het Tehuis nuttig en geliefd, doch dit is niet noodig te vermelden om aan te toonen, dat het Militair-Tehuis voorziet in veler behoeften en de invloed van dat Krachtstation zich verder verspreidt, dan zelfs de meest ingewijde vermag na te gaan.

Moge de belangstelling daarom levendig blijven, door bezoek van velen, die behoefte hebben aan een Tehuis, maar ook door hulp van hen, die daartoe instaat zijn en die op die wijze anderer geluk en welzijn bevorderen.

J. U.

HET TEHUIS VOOR MEISJES TE WELTEVREDEN.

HET MILITAIR TEHUIS TE WELTEVREDEN.

AANTEKENINGEN van den CHEF-SECRETARIS.

Congres-Djocja.

De Territoriale Kommandante hield in de maand September een Congres voor de Inlandsche Officieren werkzaam op Java, in bovengenoemde vorstenstad.

In verband hiermede werden ook openbare samenkomsten gehouden, die getuigen van groote belangstelling. Zoowel in zaal als openlucht werden wij verrast door de groote opkomst. De samenkomsten waren zeer gezegend en zielen kwamen uit voor verlossing.

De Officiers-samenkomsten waren leerzaam en opbouwend en allen keerden aangemoedigd en gesterkt terug naar hun posten om daar hun heerlijken arbeid voort te zetten.

Luit. Kolonel Gugelmann.

Het zal onzen makkers en vrienden ongetwijfeld genoegen doen te mogen vernemen, dat de Generaal heeft goedgevonden, dat de Kolonel bijzonder toezicht zal houden op den Maatschappelijken arbeid in dit land onder Vrouwen en Kinderen.

De kolonel heeft als Secretaresse voor het Maatschappelijk Werk onder Vrouwen en Kinderen in Nederland rijke ervaringen opgedaan, die het werk in deze takken van arbeid in deze gewesten goed te stude zullen komen. Moge God de Kolonel tot rijken zegen stellen voor de velen, die onzen steun en hulp behoeven!

Zelfverloochening. De berichten, die binnenkomen zijn zeer aanmoedigend. Op Java hebben verschillende posten hun doelwit bereikt, terwijl anderen nog druk bezig zijn om hun giften in te zamelen.

Celebes heeft dit jaar voor het eerst deelgenomen aan de Aanvraag en het gestelde doelwit der Divisie werd schitterend overtroffen. Goed-zoo, Officieren en makkers van Celebes! Zoowel de plaatsen in de bergen, waar nog grootendeels ruilhandel bestaat, als die in het Paloedal, werkten hard mee. Gaarne verwijzen wij naar het rapport, dat in het volgend nummer zal verschijnen.

Sumatra heeft zich ook kranig gehouden en ofschoon het hard, hard werken is voor onze Kollektanten hopen wij toch, dat de totale opbrengst verrassend zal zijn.

Adjutant Loois, wien in de maand September een ongeval is overkomen, is gelukkig, na eenige dagen in het Ziekenhuis te zijn opgenomen, hieruit genezen ontslagen en teruggekeerd naar Pelantoengan, alwaar hij hartelijk werd verwelkomd.

Adjutant Pedersen en gezin. De Adjutant brengt zijn verlof door in Nieuw-Zeeland en deelde

Onder onze vrienden—de Chineez—en andere landskinderen,

DOOR MEVROUW KOMMANDEUR
SCHIPPERS.

Hoe aanmoedigend al die belangstellende aangezichten te zien in onze Maleische meetings, zoowel in de oude stad Batavia als in Gang Klintji! En hoe wonderbaar Gods werk te zien gebeuren in de harten van velen, die onze samenkomsten bezoeken en zielen tot bekeering te zien komen door de kracht van den Heiligen Geest! Menschen, die eertijds leefden in onwetendheid omtrent de liefde Gods en zich tevreden stelden met stoffelijke dingen, nu tot God te hooren bidden en te hooren getuigen hoe ze vrede vinden in het volgen van den Heer. Ja, velen zijn er reeds gewonnen. Maar nog zijn de velden wit om te oogsten en hoe weinig zijn de arbeiders! En toch dringt de tijd om haast te maken en te werken, zolang het dag is, eer de nacht komt.

Daar was die veelbelovende jonge man, tot bekeering gekomen in

een van de samenkomsten, geleid door de Kolonel. Zijn zieleleven ontkiemde zoo heerlijk, want hij was in aanraking gekomen met God. Maar hij werd ziek. Het scheen niet zoo ernstig en niemand maakte zich ongerust; hij kwam zelfs weer op een Zondagavond in de samenkomst, gedreven, zooals hij zeide, door een zeer sterk verlangen. Ernstig en doordringend klonk zijn stem dien avond, toen hij tot de menschen zong: „Nanti kamoe musti mati” (weldra moet gij sterven) en waarschuwde voor het komende oordeel. Het was zijn laatste gelegenheid om hier op aarde van Jezus te spreken, want enkele dagen daarna ging zijn ziel tot God.

Hoe gelukkig, dat er boodschappers zijn geweest van goede tijdingen en het Evangelie hem intijds verkondigd was!

Wat dunkt u, is het de moeite waard dezulken te winnen voor God? Ja, duizendmaal ja, en we zullen strijden en winnen, want de dingen, die onmogelijk zijn bij de menschen zijn mogelijk bij God. Halleluja!

HET CHINEESCHE KORPS TE WELTEVREDEN.

Mevrouw Majoor Thomson.

In den laatsten tijd is Mevrouw Thomson weer verre van wel en heeft de Dokter haar moeten voorschrijven zich voorloopig geheel aan den arbeid te onttrekken. Wij willen van harte hopen, dat met de noodige rust Mevrouw spoedig zal herstellen. Onze makkers willen zeker wel Mevrouw Thomson en mevrouw Pedersen in hunne gebeden gedenken.

Bevorderd tot heerlijkheid.

Wij ontvingen bericht, dat Kapitein Midtbø, die werkzaam is op onze

Onze Scheurkalender voor '23

Wij hebben de vorige maand eenige Schilden met de intekenlijsten gezonden naar onze verschillende posten. Allen die het schild reeds gezien hebben, zijn vol lof over de prachtige uitvoering, terwijl de inhoud als altijd voor elken dag ons een heerlijk woord als teerkost op den levensweg medegeeft.

Elk jaar hebben wij vrienden, die te lang wachtten met het inzenden van hun bestelling, moeten teleurstellen. Wij hebben maar een beperkt aantal in voorraad. Zond ons daarom ten einde teleurstelling te voorkomen, uw bestelling ten spoedigste, hetzij bij de Officieren ter plaatse of aan ons Handels-Departement Javastraat, Bandoeng.

Kinderhuis Djocja.

De voltooiing van ons Tehuis voor Inlandsche Kinderen nadert nu met rassche schreden. Adjudante Hallman is reeds geheel ingeburgerd in Djocja en is vol verwachting voor de officiële en feestelijke opening van dit bij uitstek geschikt gebouw.

Wij hopen later onze vrienden, die niet in de gelegenheid zijn Djocja te bezoeken, in woord en beeld hiermede nader kennis te laten maken.

Kinderwerk Bandoeng.

Deze week waren een viertal van de Officieren, die werkzaam zijn onder de kinderen ter bespreking van de wekelijksche Zondagschoolles bijeen. Het is ongetwijfeld interessant te vernemen, dat zij vier naties vertegenwoordigden n.l. Engeland, Frankrijk, Duitsland en Nederland.

Tot in de kleinste afdelingen van ons werk, komt het dus wel sterk uit, dat ons Leger een internationale organisatie is, strijdende onder één banier met het devies: De wereld voor God.

ons mede, dat hij en ook de kinderen het uitstekend maken; vooral heeft het verlof de kinderen in dat heerlijke en koele klimaat bijzonder goed gedaan.

Het is echter jammer, dat Mevrouw Pedersen niet veel vooruitgang maakt met haar gezondheid en het zich laat aanzien, dat er nog al een geruime tijd zal heengaan voordat Mevrouw weer geheel in orde zal zijn.

Adjutant en Mevrouw Pedersen hebben ons verzocht hun makkers in Java hun hartelijke groeten over te brengen.

kolonie te Kalawara, tijding heeft ontvangen, dat zijn lieve moeder heerlijk is heengegaan naar de gewesten van rust en vrede. God zegene en sterke den Kapitein en zijn familieleden in het Vaderland!

Brigadier Wolters. Wij ontvingen vanuit Zuid-Afrika verblijvend nieuws van de Brigadier en wel, dat hare gezondheid gestadig vooruit gaat. Wij hopen, dat de Brigadier binnen eenige maanden geheel hersteld naar Insulinde zal mogen terugkeeren. De Brigadier laat haar makkers hartelijk groeten.

Internationaal Legernieuws.

Onze Leiders, de Generaal en Mevrouw Booth, zijn onophoudelijk aan het werk. De „War Cry” van deze week maakt melding van des Generaals a. s. reis naar Engelsch-Indië aan het eind van deze maand. Hij hoopt de hoofdplaatsen, waar ons werk gevestigd is aldaar te bezoeken en zal eerst einde Februari '23 naar London terugkeeren.

Mevrouw Booth is zélf onvermoeid aan den gang in Groot Brittannië. Welke voorbeelden van verheven plichtsopvatting en absolute toewijding aan hun groote taak hebben wij toch in onze beminde Hoofd-Leiders.

**

Met dankbaarheid maken wij gewag van den gestadigen vooruitgang na haar zware ziekte, van Kolonel Catharine Booth—de oudste dochter van den Generaal en Mevrouw Booth—al even toegewijd aan de roeping van haar leven als haar ouders. Moge Gods zegen rijkelijk op haar rusten!

**

Belangwekkend nieuws is de vestiging van het Leger des Heils in Rio de Janeiro, de hoofdstad van Brazilië. Ons werk daar trekt hoe langer hoe meer de aandacht, en van vele kanten bereiken den Officieren uitdrukkingen van sympathie met hun streven tot heil van het volk. Zoo heeft de burgemeester van Rio de Janeiro het Leger een plaats geheel kosteloos, aangewezen, op de te houden groote, industriële Tentoonstelling.

**

In London is de nieuwe Kweekschool-Cursus begonnen met 600 Kadetten, een Record-aantal!

In het kleine Zwitserland met 50 Kadetten, 27 van Duitschen en 23 van Fransch-Zwitserland.

In Tokio, Japan, had de plechtige uitzending plaats van 40 Japansche Kadetten, in Chicago zijn er 113 Kadetten uitgezonden—jonge mannen en vrouwen, die hun leven gewijd hebben aan den dienst van God in ons Leger.

Voorwaar hier is het niet om positie, geld en eer, dat zij zich gegeven hebben, want deze dingen zijn buitengesloten bij ons. Maar nog is het „Kruis” de aantrekking dezer jonge levens en nog steeds is het de liefde van Christus, die hen dringt tot den arbeid voor Hem! Een teeken van innerlijken vooruitgang in onze organisatie.

**

Het werk van onze Officieren in de gevangenissen wordt hoe langer hoe meer gewaardeerd en overal openen zich de deuren voor hen. Ook in Zwitserland b. v. Heerlijke gevallen van bekeering hebben als gevolg hiervan plaatsgehad.

Een gevangene te Zurich was zoo ten goede veranderd in zijn geest en leven, dat de autoriteiten, als teeken van hun tevredenheid, den man een geschenk van frs. 150.—gaven voor een uniform-pak van het Leger des Heils.

Een andere kreeg dezelfde belofte, indien zijn bekeering duurzaam bleek te zijn.

Mevrouw Kommandante de Groot, vroeger werkzaam hier in Indië en nu met haar man in bevel van het werk in Zwitserland heeft de persoonlijke leiding van dezen tak van arbeid.

**

Ook in Zuid-Afrika zijn de werkzaamheden onzer Officieren tot de gevangenissen uitgestrekt. Kolonel Lotz bezocht laatst de groote gevangenis te Kaapstad en hield een samenkomst voor de 90 jonge mannen aldaar gedetineerd. De toespraak van den Kolonel in het Engelsch en in het Hollandsch maakte diepen indruk en aan het eind betuigden 28 der mannen openlijk, dat zij een ander leven wilden beginnen.

Het rusteloos is onze tijd! Wij schijnen soms allen in een expres te zitten en te jagen door het leven. De geest van „hurry” zit als 't ware in de lucht. Is het omdat de auto's en motorfietsen op alle heirwegen de landelijke rust op de vlucht slaan? Is het door de volle, drukdoende nieuwsbladen, die met telkens 't laatste nieuws van het wereldtooneel in 't Nabije Oosten, in 't Verre Oosten, in de Oude of de Nieuwe Wereld, een nieuw beroep doen op den geest? Ik weet het niet. Ik denk, dat dit alles bijdraagt tot de algemeene matheid, die over de menschen ligt. Het te vele, wisselende, nieuwe vermoet.

Eens reisde ik met een echten globe-trotter, een Nieuw-Zeelander. Hij was ongeveer overal geweest, en reeds een dertig jaar „voor zijn plezier” op reis. Nu kwam hij van de Victoria Falls, ging Ceylon en Java nog „doen” en dan zou 't uit zijn. „Gelukkig man”, — zegt iemand. O, hoe vergist men zich met 't gebruik van 't woordje: geluk! Hij zei mij: Als ik thuis kom van zoo'n wereldreis, komen gewoonlijk de verslaggevers van de nieuwsbladen mij interviewen, maar ik heb geen lust meer om iets te vertellen. Ik ben moe van alles. Ik benijd alleen den eenvoudigen landman, die in zijn met klimop begroeid huisje rustig het leven kan genieten.”

Moe van alles! Ja, dat is 't!

Wie onlangs las over het leven in Sachsen's schoone hoofdstad, Dresden, die zag hoe de voortgejaagde, overspannen, uitgeputte geesten grijpen naar den prikkel van het vergif morphine, wat gemakkelijk binnen het bereik der bevende handen op de tafeltjes staat in de groote hotels. En dat in Sachsen, in het met natuurschoon zoo rijkbedeeld Sachsen! Ik denk aan het bijbelwoord: „O, Israel, gij hebt Uzelf verwoest!” (Hosea 13:9. Engelsche vertaling).

Maar ik ben van het lichtende pad afgedwaald op wegen, waar diepe schaduwen liggen. Terug naar het licht! Een woord, dat iemand mij voorlas van een vorstelijke vrouwe, koningin Louise van Pruisen, bracht een heerlijke waarheid naar voren! Volgen wij dat voorbeeld maar! „Ik moet de snaren van mijn gemoed elken dag eenige rust geven, om ze weer recht te kunnen spannen, dat zij den juisten toon en klank behouden. Het best gelukt mij dit in de eenzaamheid; doch dan liefst niet in de kamer, maar in de stille schaduwen der schoone natuur. Laat ik dit na, dan komt er ontstemming, die erger wordt in het gedruisch der wereld. O, welk een zegen ligt er toch in den omgang met onszelven!”

Hoeveel minder wanklanken werden er gehoord als er minder ontstemming was. Laat ons niet de eenzaamheid schuwen. Ik ken menschen, die liefst nooit alleen zijn. Het kan dus nooit stil in hen worden. En hoe licht verliest de ziel haar evenwicht, waar wij toelaten alles van buiten op ons in te werken en Gods stem overstemd wordt. O, wij hebben het allen zoo noodig met onszelf alleen te zijn en dan voor Gods aangezicht.

Ook de heilsofficier, de paarlenvisscher, die in de duistere diepte der groote steden van Insulinde zoekt naar wat allen glans verloor in het slijk der zonde en toch van waarde, ja van groote waarde is in God oog.

Dit nummer en de volgende nummers vertellen iets van die paarlenvisscherij. Soms zijn onze visschers moe, menigmaal teleurgesteld, niet omdat de paarlen niet echt zijn, maar omdat ze recht moeilijk te winnen zijn.

Buiten in de stille natuur waar Gods stem het duidelijkst vernomen wordt en de ziel Zijn nabijheid het vlugst ontwaart, is verkwikking en nieuwe geestelijke kracht in den stillen omgang met God.

De Uwe van te dienen:

M. Johanna v. d. Werken

Generaal G. Schoch †

Generaal G. Schoch is op 27 Augustus, in het buitenland te Villars (Zwitserland) in vrede heen gegaan, en te Lausanne begraven. Hij was de eenig overgebleven broeder van wijlen onzen beminde Kolonel Schoch.

Generaal Schoch en zijn gemalin, Mevrouw Schoch—Gevers Deynoot, zijn van den beginne af steeds zeer vriendelijk voor het Leger des Heils geweest en waren steeds klaar om te helpen en de Heils officieren en soldaten aan te moedigen.

De Generaal was ouderling van de Ned.-Hervormde Kerk en deed op zijn hoogen ouderdom (83 jaar) nog trouw huisbezoek. Hij had echter een wijd en warm hart en had al Gods kinderen lief, in welk deel des grooten wijnbergs zij ook werkten. Twee van zijn kinderen gaf hij aan de Zending in Ned.-Indië; één daarvan, Samuël Schoch, liet zijn leven op dat veld van eere.

Generaal Schoch heeft zich als officier nooit geschaamd den Heer te belijden, al heeft het hem menigmaal bijna zijn carrière gekost. En wat hij voor de Militaire Tehuizen is geweest, waarvoor hij altijd heeft gearbeitet, is welbekend.

Hij was een zonnig man, een warm Christen, een vriendelijke natuur, die Gods liefde in alles zag. En zeker zullen allen, die hem gekend hebben, instemmen met de laatste regels van een versje van Mevrouw Oliphant—Schoch:

„De Alpen houden nu om 't stille graf de wacht.—
Tot weerziens, Generaal!
God zeëg'ne u—slaap zacht!”
(Hollandsche S. K.).

Gevonden Parelen.

Komt allen, bedrukten, gebrook'nen
van hart,
Komt, zielen, gepijnigd, gefolterd
door smart!
Komt, ziet op uw Heiland; daar staat
Hij gereed
Met liefde in Zijn hart en met meelij
omkleed.

Geloof is niet een hoofd, dat
eenige kerkleer vasthoudt, maar een
hart, dat God vasthoudt.

'k Open nu de deur mijns harten,
'k Laat den Heiland Zelve in,
Alles breng ik Hem ten offer,
Geen verlies is 't, maar gewin.

Als we onzen zin krijgen, zeggen
we: „God is goed!” Maar als we
onzen zin niet krijgen, is God óók
goed.

EEN MOOI PLEKJE IN DE HOOFDSTAD VAN INSULINDE.

KOLONEL VAN DE WERKEN, DE TERRITORIALE KOMMANDANTE, LEIDT HET CONGRES VOOR ONZE INDISCHE OFFICIEREN TE DJOCJA.

DE CHEF-SECRETARIS EN LT. KOLONEL GUGELMANN VERGEZELLEN HAAR.

Van alle kanten kwamen ze getogen—van Solo, Semarang, Rogo Moeljo, Rembang, Cheribon, Bandoeng, Toeren—, onze Getrouwen, naar het Mecca van hun verlangens en verwachtingen, — Djocja— een centrum van inlandsche bedrijvigheid, zoo uitnemend geschikt voor dit samenkomen met onze inlandsche makkers.

Was toch het doel om met elkander te zitten aan de voeten van onzen Goddelijken Meester en te leeren van Hem, van elkander, hoe beter te strijden voor Hem tegen de zonde en het kwaad, hoe zielen te winnen, hoe ons persoonlijk leven beter en reiner te doen zijn. Zij kwamen allen met groote verwachting, oudgedienden, zooals Adjudante Liem en de Adjudants Soediro, alsook die van de jongere garde, vol belangstelling en begeerte.

Twoe keer daags waren wij tezamen. Des morgens van 9—12 met een pauze er tusschenin, en des namiddag van 5—7.30. Ernstige onderwerpen, betrekking hebbende — als boven vermeld — op onzen arbeid en onzen persoonlijke godsdienst werden behandeld met vrucht door onze Leidster — de Kolonel —, den Chef-Secretaris en Lt. Kolonel Gugelmann. En heilige oogenblikken waren het die we doorbrachten in dat stille, kleine zaaltje van het Militair-Tehuis.

Maar ook het leiden en bijwonen van samenkomsten in het openbaar, was een deel van het programma. Des Zondags morgens en 's avonds in onze zaal en des namiddags op

de Aloon-Aloon, waar de boodschap werd gebracht met bezieling door den Chef-Secretaris, bijgestaan door onze Officieren, die in optocht, met de verrukte kinderen van het Kinderhuis, (die mee mochten,) zingend en spelend — ons bamboe fluit-Korpsje werkte alleraardigst — door Djocja's straten en wegen marcheerden. Grote belangstelling onder de menschen! Er is toch iets wonderbaar aantrekkelijks, ja aanstekelijks, zou ik zeggen, in het zien van de vreugde van Gods kinderen, het aanhooren van het blijde getuigenis van een blijmoedig dienen van God! En zeker was dit het, dat de honderden menschen wegtrok van het carroussel en het voetbalspel om onvermoeid te luisteren en als 't ware in te drinken, de woorden des eeuwigen levens daar gesproken.

En zingend en spelend onze heerlijke liederen, trokken deze makkers weer huiswaarts, dankbaar, gelukkig, ja beziel met een nieuwen ijver voor de zaak des Heeren.

Bijzonder liefelijke tafereelen — liefelijk door het ongeunstelde, den eenvoud ervan — waren wel de openbare inzegening tot Heilssoldaat, een stap van overgave en toewijding aan den Heiland en Zijn dienst, van een viertal van onze meisjes van het Kinderhuis en de niet minder plechtige huwelijksinzegening van Kapitein Tanahatu met onze Kandidaat door de Kolonel. Toen zij, staande onder de lieve Legervlag de handen onzer makkers in elkander legde en toen voor hen bad, warm en innig, dat God Zijn

goedkeuring mocht hechten aan dit verbond en het met Zijn zegen bekronen was de zegen des Heeren merkbaar over ons.

Een gezellig samenzijn aan de thee, eenige laatste woorden gesproken door de Leiders — gevolgd door een gezamenlijke toewijding voor verderen, trouwen dienst — en ons Congres kwam ten einde.

Bijzondere melding dient nog te worden gemaakt van onze Zondagscholen. Vroeg op Zondag-morgen verdeelden zich de strijdkrachten; de Kolonels met een clubje der makkers eenerzijds, begaven zich naar de bloeiende Zondagschool van van onze Zr. v. d. Wetering, terwijl de Chef-Secretaris de leiding nam van de Kinder-samenkomst in het Militair-Tehuis.

Er werd geconstateerd, dat in de beide plaatsen met toewijding en zegen gewerkt wordt. Verscheiden kinderen hebben op besliste wijze hun hart ontsloten voor den Heiland, waarvan de vruchten in hun leven gezien kunnen worden.

God zegene de getrouwe makkers, die in stilte hun arbeid volbrengen en schenke hun nog vele kostbare paalen te winnen voor 's Heilands kroon!

Vroeg den volgenden morgen vertrokken de Kolonels, keerden de makkers allen terug naar hunne posten, vergezeld van onze gebeden.

Gods oog is op U, makkers! Laat ons immer leven en arbeiden tot Zijn eer en uit reine liefde tot Hem!

A. B. G.

Wat Europa noodig heeft.

* * „Wat niet in orde is bij Europa
* is de geest . . . Wat Europa
* * in de eerste plaats noodig heeft
is het Leger des Heils en de zondaarsbank!”

Deze woorden, welke ontleend zijn aan het Engelsche blad „Truth”, zeggen een waarheid groter dan de schrijver ervan wellicht zou willen erkennen.

Men zoekt met koortsachtige haast naar een oplossing van de problemen, waarmee Europa te worstelen heeft, naar een geneesmiddel voor het eens zoo schoone lichaam, dat thans met den ondergang kampt.

Maar hoe zal men een geneesmiddel kunnen toedienen, voordat men de kwaal bij haar waren naam heeft genoemd?

Inderdaad, wat bij Europa niet deugt, is de geest. Europa gaat ten onder aan de zelfzucht der staten; doordat de staten zich bij al hun daden niet laten leiden door het hooge beginsel der liefdevolle onbaatzuchtigheid, maar door dom, grof eigenbelang. Ook hier geldt het, dat zij „hun leven verliezen, omdat zij het willen behouden.”

Wat Europa noodig heeft is werkelijk — de zondaarsbank, d. w. z. datgene, waarvan de zondaarsbank het symbool is: vernieuwing van hart, verandering van geest; Europa moet *bekeerd*, omgekeerd worden, zoodat de staten niet meer door zelfzucht, doch door liefde beheerscht zullen worden.

En die verandering zal alleen komen, wanneer men zich leert buigen voor den gekruisigden Christus. Daarin ligt de eenige hoop voor de wereld. Breedopgezette conferenties, geleerde verfoogen, nog veel minder hoogopgevoerde of laagneergedrukte wapeningen zullen baten, wanneer de geest, die de menschen en ook sommige regeeringen beheerscht, niet radicaal wordt omgekeerd.

Overgenomen uit de Holl. S. K.

Een officiële geschiedenis van het Leger des Heils.

Verlangend stof te verzamelen voor een officiële geschiedenis van het Leger des Heils, zag de Generaal gaarne, dat Officieren, Soldaten en Vrienden hem daartoe alle mogelijke hulp zouden verschaffen, door het doen van mededeelingen, welke waarschijnlijk van belang en nut zouden zijn.

Men wordt vriendelijk verzocht alle brieven, dit onderwerp betreffende, te richten tot de Territoriale Kommandante Kolonel v. d. Werken, Javastraat 16, Bandoeng.

en vrede brengt in droevige, donkere harten. En een Stem van wijsheid klomk in haar binnenste:

„De menschen hebben de duisternis liever gehad dan het licht, omdat hunne werken boos waren.”

Thuis gekomen, stond de Zuster een oogenblik voor haar open venster, en terwijl ze opblikte naar de sterren boven haar, zei ze: „Vader in den hemel, ik dank U, dat ik geleerd heb Uw Liefde te zien in de sterren omhoog, in de roos op m'n tafel, in de oogen van m'n moeder, geleerd heb Uw Liefde te zien ook in de smarten, teleurstellingen, verdrietelikheden des levens, omdat ik geloof, dat alle deze dingen slechts dienen moeten om te louteren, te reinigen, te heiligen, om los te maken banden, die binden aan de aarde.”

En de Woorden van den Christus: „Heb ik u niet gezegd, dat, indien gij *geloofd*, gij de heerlijkheid Gods zien zult?” weerklonken als de schoonste muziek in de ziel der Heilssoldate. En de vrede van God, die kennis en begrip te boven gaat, daalde neer in haar hart.

Komende Gebeurtenissen.

De Territoriaal Kommandante zal in de volgende plaatsen een Congres leiden voor Europeesche officieren bijgestaan door den Chef-Secretaris (Luit. Kolonel Visser) en Luit. Kolonel Gugelmann.

Semarang Zondag 5 November des morgens 9,30 uur en 's avonds 7 uur openbare samenkomsten in de Loge. 's Middags 5 uur openluchtsamenkomst op de Aloon-aloon.

Op Maandag 6 en Dinsdag 7 November besloten samenkomsten, uitsluitend voor Officieren.

Soerabaya Zondag 19 November des morgens 9,30 en 's avonds 7 uur openbare samenkomsten in de Loge.

Op Maandag 20 en Dinsdag 21 November besloten samenkomsten, uitsluitend voor Officieren.

De Blindgeborene.

(Een herinnering).

DOOR ENSIGNE W. J. VAN EEKE.
(Holland).

Het was een zonnige dag in Juli, een dag van zomerweelde. Bloemen en schoonheid, zonnearmte en vogelenlied stemden de harten der dorpsbewoners blij en gelukkig. Immers, op zoo'n dag vergeet de mensch zorg en verdriet en teleurstelling, en blikt blij op naar boven naar de zon, en naar beneden naar de lachende aarde.

Zoo was 't met de moede Handels-Officier, die tegen zes uur hongerig en uitgeput den laatsten, stoffigen zandweg afkwam, die naar 't dorp X voert. De heerlijkheid der schoone natuur deed haar de moeheid vergeten en daarom belde ze aan bij de villa van Mevrouw A.

„Dag, Mevrouw!”

„Wel, Zuster, hoe gaat 't u? Komt u toch binnen!”

„'t Is alweer een heel poosje geleden, sinds ik u ontmoette, Mevrouw! En, wat gezellig, de wieg gevuld, Mevrouw? Mag ik eens even kijken?”

De Zuster, dol op al dat kleine, lieve, schattige „gedoe”, voelt zich getrokken naar 't wiegje.

„Hoe schattig, Mevrouw,” fluistert de Zuster, bang de kleine lieveling te wekken. „Een jongetje?”

Tranen wellen op in de oogen van de Mevrouw. „Ze is blind, Zuster — m'n meisje — kan nooit genezen . . .”

Arm kind! Arme moeder!

Een oogenblik voelt de Zuster zich als verplet door de zwaarte van zooveel leed.

„Mevrouw,” zegt ze zacht, „zou God misschien . . . uw lief kind brengen in duisternis, opdat u beiden het Licht zoudt vinden? Mevrouw, Jezus wil uw Licht zijn!”

En de Zuster vertelt langzaam — alsof ze 't aan een kind vertelt — van Jezus en van dien blindgeborene, over wien de Bijbel spreekt en over dat Goddelijk medelijden van Jezus, en hoe Zijn hand genezen kon en genezen kan, ook nu nog!

Neerknielende smeekt de Zuster den Almachtige, of Hij deze moeder wil leeren de knie te buigen voor

„Mijn Heer en mijn God!”

*Mijn Heer! Laat mij Uw dienstknecht zijn!
Mijn God! Laat mij op U vertrouwen!
Uw dienstknecht, niet in valschen schijn,
Of naar het uiterlijk aanschouwen,
Maar naar mijns harten diepsten drang,
En tot de hoogste vreugd mijns harten;
Uw dienstknecht, Heer! mijn leven lang!
Uw dienstknecht onder vreugd en smarten.*

*Zij mijn vertrouwen onverwrikt,
In nooden, strijden, moeiten, zorgen,
En waar mijn oog naar binnen blikt,
En 't boezemkwaad niet blijft verborgen.
Gij Zit omhoog; Gij zijt nabij;
Uw kracht, Uw licht zal nooit verflauwen;
Mijn Heer! dat ik Uw dienstknecht zij!
Mijn God! laat mij op U vertrouwen!*

Nic. Beets.

Hem, Die het Licht der wereld is, opdat ook zij in haar eigen kleine, donkere smartenwereld een licht en zegen zijn zal.

Als de Zuster haar tasch neemt om te vertrekken, zegt Mevrouw: „Zuster, uw komst heeft de zwaarte van m'n hart weggenomen!”

God zegene u, Mevrouw! En tot wederzien!”

En voortgaande op den zonnigen zandweg peinsde de Heilzuster over dat arme kind, straks vrouw, gedoemd tot levenslange blindheid wellicht; en ze peinsde over het groote „waarom?” van ziekte en dood, en een Stem klomk in haar binnenste: „Wat ik doe, weet gij nu niet: maar na dezen zult gij het verstaan”. En verder tredend op dien zomeravond peinsde ze over de duizenden, die met menschelijke oogen zien de schoonheid van zon en bloemen, zien het licht van liefde in een paar dierbare oogen van vrouw of kind, en nooit zien de schoonheid van de Golgothaliefde, nooit willen opblikken in de oogen van Hem, die 't licht is, en licht